

Dr Jeffrey Niehaus, Teologia biblijna, sesja 7, Przymierze Mojżeszowe, część 2

© 2024 Jeffrey Niehaus i Ted Hildebrandt

To jest dr Jeffrey Niehaus i jego wykład na temat teologii biblijnej. To jest sesja 7 na temat Przymierza Mojżeszowego, część 2.

Rozpoczęliśmy ostatni wykład wprowadzający do Przymierza Mojżeszowego, mówiąc o jego pedagogicznym celu, pedagogicznym wobec Chrystusa.

I z pewnością, gdyby ktoś miał mówić o jakichkolwiek celach Przymierza Mojżeszowego, to byłby to najważniejszy. Ale były też inne cele, z pewnością ustanowienie ludu, wyzwolenie go, wyzwolenie go, a następnie ustanowienie go jako ludu z prawem. A potem, jednak, jest jeszcze inny dość bezpośredni cel, a jest nim podbój.

Cóż, podbój jest wypełnieniem obietnicy, jak zauważyliśmy. I nie zaszkodzi ponownie rozważyć tło przymierza. Pan mówi Abrahamowi: wiedz na pewno, że twoi potomkowie będą obcymi w kraju, który nie jest ich własny.

Teraz wiemy, że to Egipt. I będą zniewoleni i źle traktowani. I teraz wiemy, że to zrobili Egipcjanie.

Ale ukarzę naród, któremu służą jako niewolnicy. I widzieliśmy, że Pan to uczynił. A potem wyszli z wielkimi posiadłościami.

Ty jednak, Abrahamie, pójdziesz do swoich ojców w pokoju i tak dalej. Twoi potomkowie powrócą tutaj w czwartym pokoleniu. Bo grzech Amorytów jeszcze nie osiągnął pełni.

Teraz, czasami, ludzie będą patrzeć na podbój. A jeśli spojrzysz, jeśli pomyślisz w kategoriach teorii wojny sprawiedliwej, która najwyraźniej zaczęła się od Augustyna. I to nie jest zła rama do myślenia o wojnie.

Augustine, wspomnę tylko o trzech kluczowych punktach teorii wojny sprawiedliwej. Jednym z powodów jest to, że musi być wystarczająca prowokacja. Więc jeśli ktoś wysadzi dziurę w burcie jednego z twoich niszczycieli, niekoniecznie będziesz z tego powodu toczył wojnę.

Innym jest to, że musi być proporcjonalna odpowiedź. Więc znowu, jeśli to się stanie, nie nuklearnie nie atakujesz stolicy kraju. Innym problemem jest traktowanie cywilów i osób niebiorących udziału w walkach.

Starasz się jak możesz, żeby ich nie skrzywdzić. Cóż, jeśli spojrzymy na podbój w tych kategoriach, myślę, że musimy się zgodzić, że całkowicie zawodzi na płaszczyźnie ludzkiej. Bo jaka jest prowokacja? Izrael wcale nie został sprowokowany.

Nie mieli powodu, by iść i najeżdżać Kananejczyków i zabierać ich ziemię. A więc jeśli nie ma prowokacji, kwestia proporcjonalnej odpowiedzi nawet nie powstaje. Ale co z cywilami? Cóż, Pan mówi im, że zabijasz ich wszystkich.

Nie miejcie litości, mężczyźni, kobiety i dzieci. To wydaje się dość poważne i, w kategoriach ludzkich, zupełnie nieuzasadnione. I dlatego niektórzy ludzie myślą o tym w kategoriach ludobójstwa.

Jeśli jednak zdamy sobie sprawę, że Izrael nie jest stroną obrażoną lub pokrzywdzoną, Pan jest stroną pokrzywdzoną. To On został obrażony ich buntem i grzechem. A zatem jakakolwiek odpowiedź, jaką da, będzie proporcjonalna.

I nawet jeśli to obejmuje eksterminację wszystkich ludzi, ponieważ sędzia całej ziemi zrobi to, co słuszne. To jest trudne dla chrześcijan, zwłaszcza do przełknięcia, ale myślę, że musimy zrozumieć powód tego i jego zasadę. Pamiętam, jak byłem studentem i odbywałem nadzorowaną posługę z pastorem.

Powiedział mi kiedyś, powiedział, wiesz, myślę, że wszyscy chrześcijanie są w głębi duszy uniwersalistami. Naprawdę chcą, żeby wszyscy zostali zbawieni. I rozumiem, że to nie jest zła rzecz, ale muszą poznać ewangelię, muszą poznać Pana, żeby zostać zbawieni.

Ale co się tu dzieje? Pan mówi, że grzech Amorytów nie osiągnął jeszcze swojej pełnej miary. Cóż, kilka rzeczy do rozważenia jako przegląd, a potem przejdziemy do kluczowej kwestii, którą przedstawię wam jako wiarę. Ale jest na to fundament przymierza.

On sądzi i pokonuje, Bóg czyni, lud, wroga, który trzyma swój lud w niewoli. Następnie użyje swojego ludu, aby osądzić swoich wrogów. I w tym lud, a następnie Izrael, osądzający Kananejczyków, jest jak Mojżesz, toczący wojnę przeciwko Egipcjanom, przeciwko wrogowi Boga.

Sąd Boży i wojna przeciwko tym wrogom są sprawiedliwe i są udowodnione przez kontrprzykład Rahab. Tak więc wiara jest tutaj kluczową kwestią w sądzie nad Kananejczykami i w sądzie eschatologicznym. Rahab jest wielkim wyjątkiem.

Rahab mówi do szpiegów: Wiem, że Pan dał wam tę ziemię i że wielki strach przed wami padł na nas, tak że wszyscy, którzy mieszkają w tym kraju, topnieją ze strachu z powodu was. Słyszeliśmy, jak Pan wysuszył dla was wody Morza Czerwonego, gdy wyszliście z Egiptu, i co uczyniliście Synajowi, dwóm królom Amorytów na wschód od

Jordanu, których całkowicie zniszczyliście. Gdy o tym usłyszeliśmy, nasze serca topniały, a odwaga wszystkich z powodu was ustała.

Bo Pan, twój Bóg, jest Bogiem w niebie wysoko i na ziemi nisko. To bardzo odkrywcze stwierdzenie z kilku powodów. Przede wszystkim uważam, że słuszne jest rozważenie, że to stwierdzenie tutaj, Pan, twój Bóg, jest Bogiem w niebie wysoko i na ziemi nisko, jest wyznaniem wiary Rahab.

Tak więc w Liście do Hebrajczyków 11:31 pojawia się na tak zwanej liście honorowej wiary. Na starożytnym Bliskim Wschodzie ludzie mieli tę koncepcję, to standardowe określenie wielkich bogów nieba i ziemi. Ona mówi, że Pan, twój Bóg, jest Bogiem w niebie w górze i na ziemi w dole.

Nie mówię, że ma tu pełną teologię, ale czuje, że Jahwe, Bóg Izraela, jest jedynym prawdziwym Bogiem. Ona zasadniczo wyrzuca panteon. Ona wyrzuca koncepcje religijne, z którymi dorastała i z którymi dorastali wszyscy inni.

To jest wiara. To jest amening Boga w kategoriach Księgi Rodzaju 15.6. To jest amening Jego bytu i działania w takim stopniu, w jakim ona może z tym, co wie. Ona amensuje Boga.

To jest wiara. Ona obejmuje, ona posiada to, co niewidzialne, ale w odniesieniu do Hebrajczyków 11:1, jest to w rzeczywistości najbardziej istotna rzecz ze wszystkich. Inna rzecz, słyszeliśmy to.

Wszyscy wiemy, co zrobił Jahwe, wasz Bóg. Cóż, jeśli wszyscy wiedzą, dlaczego nie zachowują się tak jak ona? Dlaczego nie są wszyscy na pokładzie? I co się tam dzieje? Jest różnica między jej reakcją, która jest ameningiem Boga, a ich reakcją, która, pomimo tego, co wiedzą i pomimo strachu, stawia opór. I oczywiście zostają zniszczeni.

I to jest wskazówka, że Jezus mówi nam w Ewangelii Łukasza 18:8, w istocie, że tak właśnie będzie, gdy powróci. Kiedy Syn Człowieczy powróci, gdy przyjdzie, czy znajdzie wiarę na ziemi? Odpowiedź brzmi: nie. A zatem wiara jest decydującą kwestią.

Pan będzie utrzymywał świat w ruchu, dopóki będzie ktoś, kto będzie mógł w niego wierzyć. Nadejdzie czas, gdy nie będzie to już możliwe. Nikt mu nie uwierzy.

Będą kochać kłamstwo bardziej niż prawdę. Bez względu na to, jak ujmuje Pan, daje jasno do zrozumienia, że jest, jak dobry jest, nikt w niego nie uwierzy. Kiedy nadejdzie ten czas, nie będzie powodu, aby to kontynuować, ponieważ będzie tylko gorzej.

Więc sąd nadejdzie. Ale jesteśmy zbawieni przez wiarę, a świat jest osądzony za brak wiary, brak chęci amen lub sprzymierzenia się z Bogiem. Tego dnia świat będzie całkowicie niesprawiedliwy pod względem sprawiedliwości i sprzymierzenia się z Bogiem.

Więc, jak zauważyliśmy, Rahab jest chwalona za swoją wiarę, i dobrze jest mieć ten werset, właściwie, też. No cóż, oni przejdą. Oni podbiją ziemię. Co się stanie, jeśli w przyszłości zaczną zachowywać się jak Kananejczycy, jeśli nie posłuchają, co ożywiście się stanie? Cóż, Pan mówi, że najpierw muszą ich unicestwić.

Gdy Pan, Bóg twój, wprowadzi cię do ziemi, do której idziesz, aby ją posiąść, wypędzi cię przed wieloma narodami, wypędzi przed tobą wiele narodów, Hetytów, Gargaszytów, Amorytów, Kananejczyków, Peryzzytów, Chiwwitów, Jebusytów, Stalaktytów, Stalagmitów, wszystkie te narody większe i silniejsze od ciebie. Gdy Pan, Bóg twój, wyda je tobie, pobijesz je i całkowicie je zniszczysz. Nie zawieraj z nimi przymierza.

Nie mieszajcie się z nimi. Nie dawajcie swoich córek ich synom ani nie bierzcie ich córek dla swoich synów. Cóż, jaki jest tego powód? Odwróć waszych synów od pójścia za mną, aby służyli innym bogom, a gniew Pana zapłonie przeciwko wam i szybko was zniszczy.

Więc nie patrz na nich z litością, nie słuź ich bogom, to będzie dla ciebie pułapką, i tak dalej. I to nie jest tak, że Pan zgaduje, mówi, słuchaj, zrób to jako środek ostrożności, ponieważ, wiesz, mogą być w porządku, rozglądasz się dookoła, większość ludzi przez większość dnia, co robią, interesy, mają rodziny, wiesz, są w porządku, ale to może się zdarzyć. Nie, On wie, że to się stanie, ponieważ taki jest ich sposób myślenia, taka jest ich orientacja duchowa i nie jest tak, jakby to się już nie wydarzyło.

W Peor zostali zwiedzeni, by czcić Baala, co miało katastrofalne skutki. To pokazuje, że to może się zdarzyć. Jeśli masz fałszywe przywództwo i fałszywy wpływ, może to zwieść ludzi.

Ludzie są, czy nam się to podoba, czy nie, owcami. Dlatego Jezus powiedział Piotrowi: paś moją trzodę, wiesz, opiekuj się moimi owcami. Jestem dobrym pasterzem.

Kiedyś byłem w kościele z pewnym zrzedliwym staruszkiem z Nowej Anglii, któremu nie podobał się ten pomysł. Powiedział, no cóż, co w tym złego? Powiedział, no cóż, owce są trochę głupie. A ja mówię, tak, no cóż, duchowo jesteśmy głupi, wiecie, co wiemy duchowo bez Pana, bez jego pasterstwa? Tak więc, ale w każdym razie, to jest niebezpieczeństwo i dlatego to, to tylko dla dobra Izraela, dlatego to musi zostać zrobione.

Ponownie, sędzia całej ziemi robi to, co słuszne, a Sodoma i Gomora to oczywiście rodzaj sądu eschatologicznego. Cóż, nie jest tak, że Izrael robi to sam. To był sposób myślenia, jest, powinienem powiedzieć, to jest sposób myślenia, który doprowadził do wielkiego niepowodzenia w liczbach 13 i 14.

Patrzyli na wroga, który był potężny, groźny, lub na raport wroga, i patrzyli na siebie, i zasadniczo myśleli, jak możemy to zrobić? I to był całkowicie zły sposób patrzenia na to. Pan powiedział, że we mnie nie wierzysz. Nie wierzyłeś, że mogę to zrobić.

Więc tutaj, możecie powiedzieć sobie, te narody są silniejsze od nas. Jak możemy je wygnać? Nie bójcie się ich. Pamiętajcie, co Pan uczynił faraonowi i całemu Egiptowi, największej potędze na świecie w tamtym czasie.

Widziałeś na własne oczy znaki i cuda, potężną rękę i wyciągnięte ramię, i tak dalej. Pan, Bóg twój, uczyni to samo wszystkim ludziom, których się teraz boisz. A ponadto, nawet używając naturalnych środków, Pan pośle szerszenie między nich, aż ocaleni, którzy się przed tobą ukryją, zginą.

Nie bój się ich; przed Panem, twoim Bogiem, jest pośród ciebie, Bóg wielki i straszny. Pan, twój Bóg, wypędzi te narody przed tobą, ale powoli. Nie będziesz mógł wytępić ich wszystkich naraz, aby dzikie zwierzęta nie rozmnożyły się wokół ciebie.

Więc są w tym praktyczne względy, ale Pan to osiągnie. Wrzuci ich w zamieszanie, aż zostaną zniszczeni. To jest kolejny punkt, który poruszę, ponieważ nie musimy się w to tutaj zagłębiać, ale czytamy w Jozuego 11, pamiętamy, jak czytamy, że Pan zatwardził serce faraona jako osąd za jego własny opór.

I to przyniosło rezultaty wyzwolenia, którego Pan pragnął dla swego ludu. W Jozuego 11 czytamy, że Pan zatwardził serca ludzi w północnej połowie ziemi obiecanej, aby stawiali opór Izraelowi, szli na wojnę i zostali pokonani. Tak więc Pan może psychologicznie ingerować w kogoś, kogo osądza, i to również warto zapamiętać.

Wiecie, pamiętam anegdotę o Dunkierce, kiedy byłem w Anglii kilka lat temu, kiedy wszystkie te brytyjskie wojska utknęły - coś około 300 000 żołnierzy. Niemcy byli jakieś 20 mil dalej, ich dywizje pancerne i Hitler nagle wydał rozkaz zatrzymania się. A żołnierze na ziemi byli sfrustrowani, generałowie, ponieważ wiedzieli, że nic nie stoi między nimi a Dunkierką.

Mogliby pójść i przejąć całą tę wielką, ogromną armię brytyjską. Ale Hitler bał się, że jego wojska poruszały się zbyt szybko i obawiał się, że może były tam inne wojska alianckie, które mogłyby się do nich zbliżyć, a ich położenie nie było znane, a oni mogliby ich pokonać. Więc się wahał.

Zarządził postój. Cóż, dało to czas wszystkim tym łodziom, dużym i małym, na przyplłynięcie z Anglii i dostarczenie tych żołnierzy z Dunkierki. Ci ludzie wrócili kilka lat później, aby walczyć ponownie.

Dowiedziałem się wtedy, to znaczy, kiedy byłem w Anglii, dowiedziałem się o tym, że ludzie w każdym kościele w Anglii modlili się o to w tym czasie. I myślę, że to świetny przykład. To musi być psychologiczna ingerencja Pana.

Oto Hitler, facet, który jest o krok od podboju świata lub dominacji nad światem, i waha się. Dlaczego to robi? Myślę, że Pan psychologicznie mu przeszkodził. To tylko wskazówka, a także to, jak próżne jest dla ludzi myślenie, że mogą przechytryć Pana, albo że są zbyt potężni, wiesz, mogą robić, co chcą.

Serce króla jest ostatecznie w rękach Pana. Cóż, widzimy wynik po podboju, centralnym podboju, południowej połowy Ziemi Obiecanej. Jozue podbił wszystkich tych królów i ich ziemie w jednej kampanii, ponieważ Pan, Bóg Izraela, walczył za Izrael.

Teraz, nawiasem mówiąc, opublikowałem artykuł kilka lat temu, w którym argumentowałem, że to tłumaczenie powinno brzmieć; pokonał ich raz. W hebrajskim jest napisane jeden cios, ale może to oznaczać jeden raz, raz, lub jednym ciosem, jest to trochę dwuznaczne. Ale jeśli ktoś przetłumaczy, że pokonał ich raz, to faktycznie ma to sens w przypadku Sędziów 1, gdzie zdajesz sobie sprawę, że była to trwająca kampania.

Więc myślę, że obraz jest taki, że wraz z podbojem południowej części Ziemi Obiecanej, nastąpiło zdecydowane zwycięstwo. Zasadniczo wygrali, ale wciąż było wiele do zrobienia i walki, co jest logiczne. No dobrze, więc są tam i podbijają ziemię. Co mają zrobić? To wszystko, oczywiście, w Księdze Powtórzonego Prawa; to się wydarzy.

Co robisz z bożkami, gdy już tam jesteś? Pamiętaj, w Księdze Powtórzonego Prawa 12 jest ostrzeżenie: niszczysz wszystkie te rzeczy; nie rób tego, co oni. Cóż, oto, co masz im zrobić. Zniszcz ich rozkazy, rozbij ich święte kamienie, powal ich aszery, spal ich bożki w ogniu, wizerunki bogów masz spalić w ogniu, nie pożądaj srebra i złota, które są na nich, nie bierz ich dla siebie, bo wpadniesz w sidła, bo to jest obrzydliwością dla Pana, Boga twojego.

Podobnie więc, jak powiedzieliśmy w Księdze Powtórzonego Prawa 12, zniszcz wszystkie wyżyny na wysokich górach i pagórki pod każdym rozłożystym drzewem, gdzie narody, które wywłaszczacie, czczą swoich bogów. Później, oczywiście, w Izraelu, to jest dokładnie to, do czego powrócili; czcili na wyżynach, a Pan sprowadził na nich za to sąd. Zniszczcie to wszystko, zniszczcie to, wrzucicie to do ognia. Nie będziesz czcił Pana, Boga swego, na ich sposób, a to właśnie później zrobili.

Oddawali cześć Panu na wyżynach; była to pogańska mentalność. Później czytamy, że Filistyni w bitwie z Dawidem porzucili swoje bożki, a Dawid i jego ludzie je zabrali. Późniejsze, pełniejsze informacje znajdziesz w Kronikach, że spalił je również w ogniu.

Ciekawostką jest, że gdy armia pogańska podbijała inną armię lub inne królestwo, Asyryjczycy dawali najpełniejsze zapisy tego. Brali do niewoli bożki pokonanego królestwa, a nawet czasami można przeczytać, że wryli na bożkach imię Asura, głównego asyryjskiego boga, co jest sposobem na powiedzenie, dobrze, tak jak ludzie w tym podbitym królestwie są moimi wasalami, wasalami króla asyryjskiego, ich bogowie są wasalami mojego boga Asura. I tak więc musisz zrozumieć, że ci ludzie wierzyli, że te bożki były prawdziwymi bogami, reprezentowały, ucieleśniały prawdziwych bogów, więc je zachowali i pomyśleli, że teraz, gdy ich pokonaliśmy, są po naszej stronie, będą walczyć za nas w przyszłości. Pan mówi, że to wszystko bzdura, nie rób tego, spalaj ich, nie łap ich, nie zachowuj ich, niszc ich.

Cóż, to jednak pociąga za sobą ostrzeżenia, ponieważ jeśli zaczną zachowywać się jak Kananejczycy, Pan potraktuje ich jak Kananejczyków. Co zatem czytamy w Księdze Kapłańskiej? Nie będziesz współżył z żoną bliźniego swego, nie będziesz się z nią kłócił, nie będziesz też dawał żadnego ze swoich dzieci na ofiarę Molochowi; to jest spalenie pierwородnego w ogniu. Nie będziesz obcował z mężczyzną, tak jak się obcuje z kobietą. To obrzydliwe.

Nie miej stosunków seksualnych ze zwierzęciem. Nie kalaj się w żaden z tych sposobów, ponieważ tak właśnie narody, które wypędzę, zanim ty się zbrukasz. Tak więc istnieje litania grzechów, które praktykowali Kananejczycy, a Pan mówi, jeśli zaczniesz zachowywać się jak oni, będę cię traktował jak ich.

I tak ziemia została splugawiona tymi grzechami, więc ukarałem ją za jej grzech, a ziemia wymiotowała swoich mieszkańców; w ten sposób on to przedstawia proleptycznie, ale musisz przestrzegać moich dekretów i praw, nie rób żadnej z tych rzeczy. Jeśli zbezczeszisz ziemię, wymiotuje cię, tak jak wymiotowała narody, które były przed tobą. W Księdze Powtórzonego Prawa 8, podobnie, jeśli kiedykolwiek zapomnisz Pana, Boga swego, i pójdziesz za innymi bogami, i będziesz się im oddawał cześć i kłaniał się im, ja dziś świadczę przeciwko tobie, że na pewno zostaniesz zniszczony.

Jak narody, które Pan zniszczył przed wami, tak i wy zostaniecie zniszczeni za nieposłuszeństwo Panu, Bogu waszemu. Jeśli więc będą postępować jak Kananejczycy, On potraktuje ich jak Kananejczyków. Podobnie nawiedzi ich plagami, takimi jak nawiedziły Egipcjan.

Pan cię dotknie. To jest w ciele przekleństw przymierza pod koniec Księgi Powtórzonego Prawa. Księga Powtórzonego Prawa, podobnie jak traktaty hetyckie, kończyła się długą listą przekleństw, które miały spaść, gdyby wasal był nieposłuszny.

A te są wśród tych przekleństw. Pan dotknie cię wrzodami Egiptu, guzami, ropniami, wrzodami i swędzeniem, i tym podobnymi. On sprowadzi na ciebie wszystkie choroby Egiptu, których się obawiałeś, i przylgną do ciebie.

Będą niewolnikami w Egipcie, jak poprzednio. Pan wyśle was z powrotem na statkach do Egiptu w podróż, której powiedziałem, że nigdy więcej nie powinniście odbywać. Tam wystawicie się na sprzedaż jako waszych wrogów jako niewolników i niewolnice, ale nikt was nie kupi.

To później się zdarza, gdy wracają do Egiptu po podboju południowego królestwa. Więc znowu pamiętamy, że sąd jest wojną. I tak w tym przypadku, jeśli są nieposłuszni, jeśli zachowują się jak poganie, Pan będzie toczył z nimi wojnę, w efekcie, tak jak toczył wojnę z Kananejczykami, a wcześniej z Egipcjanami.

Okej, cóż, teraz mamy przymierze, które naprawdę skutecznie przygotowuje grunt pod resztę Starego Testamentu, Przymierze Mojżeszowe. Wydaje mi się, że to wygodne miejsce, aby poruszyć tę kwestię. Jaki jest związek między przymierzem a historią? Nauka zastanawia się i mówi o historii Starego Testamentu lub modelach na starożytnym Bliskim Wschodzie, do których mogłaby się odnosić.

Zasugerowałbym, że pochodzi ona w dużej mierze z dziedziny przymierza lub traktatu w starożytnym świecie. Mamy dwa podstawowe typy pisarstwa historycznego, dwa podstawowe gatunki, w których znajdujemy pisanie historyczne w starożytnym Bliskim Wschodzie. Jednym z nich są historyczne prologi starożytnych traktatów.

W traktatach hetyckich historyczny prolog jest często najdłuższą sekcją. Przedstawia historię relacji między stronami przed zawarciem przymierza. Dotyczy to również traktatów egipskich.

Te, które mamy, są parodią traktatów z Hetytami. Królewskie hetyckie annały królewskie zawierają obszerne opisy relacji i wojen między Hetytami, suwerenami i zbuntowanymi wasalami. I asyryjskie annały robią to samo.

I egipskie annały robią to samo. Więc obraz tutaj jest, myślę, że to jest, to jest, kiedy patrzemy, to jest to, czym jest historia starożytnego Bliskiego Wschodu. To jest to, gdzie ją znajdujemy.

Myślę, że ma to dużą moc wyjaśniającą. To całkiem sporo wyjaśnia. Więc jeśli spojrzemy na Stary Testament, a właściwie na Nowy, porozmawiamy teraz tylko o Starym.

Jeśli spojrzymy na Stary Testament, znajdziemy serię bosko-ludzkich przymierzy. Następnie mamy narracyjny materiał historyczny, który opowiada o życiu pod tymi przymierzami. Kiedy przymierza są zawierane, mają również swoje historyczne prologi, lub w niektórych przypadkach, jak przymierze Noego.

W takim przypadku, w rzeczywistości, w szczególności, masz historyczne tło, ale nie historyczny prolog. Ale w każdym razie, tam jesteś; taka jest historia Biblii. Dostajesz trochę historii w odniesieniu do tego, co Pan uczynił przygotowując to przymierze, co uczynił dla wasala.

A potem masz historię życia po tym przymierzu. Więc oczywiście, jeśli chodzi o przymierze Adama i Noego, ta historia wciąż trwa. Ale w Biblii, ona wciąż trwa, aż do Eschatonu.

To również prawda. Opowieści narracyjne poprzedzają traktaty Starego Testamentu i dostarczają im historycznego tła. I jest to jasne w tych przypadkach.

Prawdą jest również, że narracje nawiązują do traktatów i przedstawiają historię wasala i przymierza. Tak więc to jest dokładnie to, co mówiliśmy. Historyczny wstęp jest czasami dołączony, a prolog jest czasami dołączony do królewskich annałów.

Historyczny materiał prologowy jest częścią przymierza i podaje historię spraw przed zawarciem przymierza. Analityczne relacje podają historię spraw po zawarciu przymierza. Tak więc jest to prawdą w starożytnym świecie.

To prawda w Biblii. I po prostu zamieszczę to tutaj dla ilustracji. Ale w Prolegomena w tomie 1 starałem się to przedstawić na wykresie i jego istotę.

Jak masz na przykład tutaj tło historyczne, potem masz przymierze, potem masz dalszą Torę, a potem życie pod przymierzem Abrahama, które naprawdę trwa, aż nowe przymierze zostanie zerwane i je wypełni, i tak dalej. Kiedy próbujesz zrozumieć coś takiego, zawsze dobrze jest, i świetnie jest, jeśli możesz znaleźć gatunki ze starożytnego Bliskiego Wschodu, które pasują. A kiedy je zastosujesz, lub kiedy spojrzysz na Stary Testament lub Biblię w ich świetle, odkryjesz, że mają one wielką moc wyjaśniającą.

I myślę, że to prawda w tym przypadku. Zasada brzytwy Ockhama, rzecz, która najjaśniej i najprościej wyjaśnia dane, jest prawdopodobnie prawidłowa. Więc myślę, że to są gatunki pisarstwa historycznego, które znajdujemy w Biblii.

Wszystkie są związane z przymierzem, więc podstawą pisania historii jest przymierze. A mówiąc najszerzej, jeśli mamy przymierze Adama, podstawą całej historii świata jest to przymierze. To tam wszystko się zaczyna.

Fakt, że to przymierze trwa, oznacza, że nadal mamy planetę ; nadal mamy historię i tworzymy historię każdego dnia. Dobra historia, zła historia, taka jest. Więc wszystko opiera się na rzeczywistości boskiego ludzkiego przymierza.

Biblia zatem, jak twierdziliśmy od początku, nie jest jednym przymierzem. Można by ją jednak scharakteryzować jako obszerny zbiór królewskich annałów, które przedstawiają postępowanie wasali króla pod przymierzem Adama; z pewnością w Adamie wszyscy umierają. Tak więc dzieje się to nadal w Pierwszym Liście do Koryntian. Nadal dzieje się to dzisiaj.

Ponadto, relacje analityczne i zapisy przedstawiają wojny wielkiego króla. Wojny interwencyjne w celu ustanowienia przymierzy z ludźmi, obecności świątyni wśród nich i ostatecznie przywrócenia wszystkiego do stanu pierwotnego, stąd główny paradygmat, jak go scharakteryzowaliśmy, takiej powtarzającej się aktywności. I, jak zauważyliśmy, prorocy są kluczowymi postaciami w takich boskich interwencjach i zawieraniu przymierzy i zarządzaniu przymierzem, a także w zarządzaniu życiem pod przymierzem.

Tak więc mówimy, że przymierze jest w rzeczywistości fundamentem historiografii w Biblii. Przymierze jest również fundamentem proroctwa. I z pewnością przymierza są ustanawiane przez proroków-pośredników przymierza, jak ich nazwaliśmy, Adama, Noego i Abrahama.

A potem niektórzy prorocy są również posłańcami pozwów przymierza, ale nie aż do przymierza Mojżeszowego, ponieważ tam Bóg ma lud, dla którego musi wzbudzić proroków, zarówno dla wskazówek, jak i, niestety, dla prorockiego upomnienia i pozwu. Ustanowienie proroctwa w przymierzu Mojżeszowym, podczas gdy z pewnością jest ono dane przez pośrednika przymierza proroka Mojżesza, jak zauważyliśmy, później jednak, a nawet wtedy, ale później szczególnie, Pan działa przez proroków, aby administrować swoimi przymierzami. I tak, nawet za Mojżesza, są tu inni prorocy.

Pięcioksiąg, materiał Mojżeszowy, ma związek z przymierzem Mojżeszowym, które jest pośredniczone przez proroka. I tak lud Boży jest ustanawiany jako lud Boży w relacji przymierza tutaj, jako naród. Będzie to jego własny naród, rodzaj wolnego narodu, jeśli wolisz, pod Bogiem.

Będą mieli prorocze przewodnictwo, jak już powiedzieliśmy. A więc Pan nie pozostawia ich bez pojęcia, czego oczekiwać pod względem proroczego przewodnictwa. I mieliśmy tego przedsmak w Księdze Powtórzonego Prawa 18.

Ale jest kilka fragmentów w Pięcioksięgu, w których otrzymujemy tego rodzaju informacje. Czym jest proroctwo? Co się dzieje? Cóż, oto jeden z zarzutów Mojżesza

w Księdze Wyjścia 4, że, wiesz, jak mogę to zrobić, skoro nie mogę mówić, i tak dalej. I jak powiedzieliśmy, wiesz, kończy mówiąc, no cóż, wyślij kogoś innego, żeby to zrobił.

A Pan mówi, cóż, co z Aaronem? Wiem, że potrafi dobrze mówić. On idzie, by cię spotkać. Będziesz do niego mówił i wkładał słowa w jego usta.

Pomogę wam obojgu mówić i nauczę was, co robić. To się spełnia. To się spełnia ta obietnica.

On będzie mówił do ludu za ciebie i będzie tak, jakby był twoimi ustami, a ty Bogiem dla niego. I tak, to ujmuje istotę proroczej dynamiki. Więc Mojżesz będzie Bogiem dla Aarona, który będzie prorokiem dla Mojżesza, a faraon będzie publicznością.

Oto więc dynamika. Bóg przemówi przez proroka do publiczności. W przypadku Mojżesza, Mojżesz będzie dawał, będzie, wiesz, Aaron będzie mówił w imieniu Mojżesza do faraona.

I tak oto jest to pierwsze wypowiedzenie proroczej dynamiki w Biblii i stanowi podstawę dla proroczej dynamiki i głównego paradygmatu, który zarysowaliśmy. Tak więc, to jest podstawowa instrukcja, na wypadek gdyby ktoś miał wątpliwości. To jest proroctwo.

Cóż, zatem w Księdze Liczb 12, gdy kwestionowana jest wyjątkowość prorockiego autorytetu Mojżesza, Pan mówi do Miriam i innych, którzy są tu kwestionowani, zawsze słuchajcie moich słów. Gdy prorok Pana jest wśród was, objawiam mu się w wizjach, mówię do niego we śnie. Nie dotyczy to mojego sługi Mojżesza.

On jest wierny w całym moim domu. Z nim rozmawiam twarzą w twarz, wyraźnie i nie w zagadkach. Musisz zrozumieć, że twarzą w twarz jest tutaj wyrażeniem idiomatycznym.

To znaczy, że rozmawiam z nim osobiście. Wiemy, że Mojżesz nie widział twarzy Pana. Właściwie, musiał zobaczyć blask swojego odejścia, chwałę, a mimo to był w obecności Pana.

Ale ja mówię do niego twarzą w twarz, wyraźnie nie w zagadkach. On widzi postać Pana. Więc dlaczego nie boisz się mówić przeciwko mojemu słudze Mojżeszowi? Cóż, Mojżesz tutaj jest wyraźnie w innej lidze.

On objawi, Pan objawi się innym prorokom przez sny, wizje i sny. Najwyraźniej są one charakteryzowane jako zagadki lub mroczna mowa. Myślę jednak, że to może być również inna kategoria.

Zaproponujmy zatem wizje i mowę, które są mroczne, trudne do zrozumienia i zagadkowe. Cóż, Biblia wyraźnie potwierdza, że ludzie będą mieli takie doświadczenia później. Izajasz 1 mówi, że to jest wizja, którą miał Izajasz, syn Amosa.

I oczywiście w tym przypadku chodzi o całą księgę. To jest coś, co należy zrozumieć na temat hebrajskiego słowa. Hazon to słowo wizja i to właśnie ono oznacza.

Pochodzi od czasownika *that haza*, który oznacza widzieć w sferze nadprzyrodzonej. I tak, jednym starym określeniem proroka był imiesłów tego czasownika, a *hose*, jasnowidz, jak byśmy powiedzieli, WIDZĄCY, ktoś, kto widzi w sferze nadprzyrodzonej. I tak czasami lubię mówić moim studentom, że kiedy ludzie nie chcieli słuchać tego, co mówił prorok, mówili, nie ma mowy, *hose*.

Ale w każdym razie ten termin, *hazon*, wyraźnie odnosi się do całej książki. Tak więc termin *hazon* może oznaczać wizję. Może również oznaczać szerzej objawione informacje.

I to jest to, co mamy tutaj. Część z tego jest wizjonerska, jak widać, którą widzi Izajasz. Izajasz 2 jest dobrym przykładem tego.

I tak Izajasz 9:5, który jest częścią tej ogólnej wizji lub objawienia, może być dobrze scharakteryzowany jako ciemna mowa. Kiedy Izajasz wypowiedział te słowa przez Ducha, dla nas narodził się syn, dane zostało dziecko, rząd spocznie na jego ramieniu, jego imię zostanie nazwane, lub on nazwie swoje imię, Cud, Doradca, Bóg Mocny, Ojciec Wieczny, Księżę Pokoju. Z chrześcijańskiej perspektywy jest to dla nas bardzo jasne.

To proroctwo wcielenia. Ale nie ma sposobu, aby wiedzieć, że Izajasz rozumiał, że to właśnie to. I z pewnością nie ma sposobu, aby zrozumieć, że ludzie, którzy czytali jego księgę lub słyszeli te słowa, wiedzieli, co to było.

Właściwie, wiecie, później czytamy w Ewangelii Jana, że gdy on stał się równy Bogu, mieli go ukamienować. Więc myślę, że to było coś ukrytego. Oni tego nie rozumieli.

Teraz możemy to zrozumieć. Ale myślę, że to dobrze pasowałoby do opisu mrocznej mowy. Wizje.

Pozwólcie, że trochę o nich też opowiem. Wizje. Mamy pojęcie, czym jest wizja.

I to jest, cóż, są dwa rodzaje, myślę. Nazwiemy jeden otwartą wizją, co jest terminem, który jest czasami używany. To jest, gdy oczy proroka są otwarte i nagle niebo wdiera się i on coś widzi.

Ezechiel 1 jest tego świetnym przykładem. Ezechiel siedzi tam przy Kanale Kebar , a nagle z północy nadchodzi ta burzowa chmura, burza Teofania. Niebo się otwiera.

Widzi Pana na tronie rydwanu. Nikt inny tego nie widzi. To dla niego przytłaczające doświadczenie.

Ale to jest otwarta wizja. Widzi ją z otwartymi oczami. Ludzie mieli wizje z zamkniętymi oczami.

Nocne wizje Daniela, albo nazwijmy je snami, jeśli wolisz. Prawdopodobnie miał zamknięte oczy. Opowiem ci o jednej wizji, która przydarzyła mi się w kościele, tak naprawdę.

Oddawaliśmy cześć, a ja miałem zamknięte oczy. Jestem tam, oddaję cześć, wiesz, w dobrym, starym charyzmatycznym stylu. Ale tak naprawdę, to jest trochę zabawne, ponieważ jedynym hebrajskim terminem na cześć jest Yadah, co pochodzi od słowa ręka.

Więc to jest jak oddanie tego Panu, wiesz, oddanie mu chwały, która mu się należy. Ale skądkolwiek pochodzisz teologicznie, mam na myśli, że to wydarzyło się w Biblii. Podkreśliłbym, że dzieje się to dzisiaj.

Oto moje doświadczenie. Miałem wizję nadgarstka i zyletki. I słyszałem, jak sądzę, Pana mówiącego mi, że ktoś tutaj myśli o zrobieniu tego.

Więc była przerwa w nabożeństwie i o tym mówiłem. Po kazaniu i po zakończeniu nabożeństwa, mężczyzna, który był w Armii Zbawienia, podszedł do Pana i pastora. To musi być freudowska pomyłka, prawda? Podszedłem do pastora i powiedziałem, no cóż, ja jestem tym człowiekiem.

Więc poszliśmy i modliliśmy się z nim, a Pan przyniósł mu ulgę. I nigdy więcej nie był tym zaniepokojony, ale dręczyły go te myśli przez tygodnie. Więc takie rzeczy mogą się zdarzyć.

I, ale to jest inny rodzaj wizji, to jest z zamkniętymi oczami. Więc to są biblijne kategorie, jednak. I to są rzeczy, które są tutaj powiedziane.

Spójrz, objawię się, mówi Pan, przez wizje, sny, być może zagadkową mowę. Ale Mojżesz jest w innej lidze. On stoi w mojej obecności.

Słyszy bezpośrednio ode mnie. To nie jest przywilej wielu ludzi. Okej.

Później, jak wspomnieliśmy w Księdze Powtórzonego Prawa, w Księdze Powtórzonego Prawa 18, Pan ostrzega przed tym, czego tam nie robią. Żadnych

jasnowidzów, żadnych nekromantów, żadnych mediów itd. Przepowiada proroka takiego jak Mojżesz, który przyjdzie.

A potem wraca do obecnej sceny i mówi, że jeśli jednak pojawi się prorok i to, co on mówi, nie wydarzy się, nie musisz go szanować. On nie jest ode mnie. Wcześniejszy fragment Księgi Powtórzonego Prawa 13 zawiera inne wskazówki dotyczące proroków.

I dostajesz oba w Księdze Powtórzonego Prawa, ponieważ tak jak masz nacisk na bałwochwalstwo w Księdze Powtórzonego Prawa, one bardzo szybko przechodzą w bałwochwalczy kontekst. Więc dostajesz bardziej szczegółowe instrukcje dotyczące prorocstwa w Księdze Powtórzonego Prawa, ponieważ wkrótce Mojżesz odejdzie, a oni będą potrzebować prorockiego przywództwa. I będą musieli być w stanie je ocenić, gdy nadejdzie.

Kiedy ktoś przychodzi i twierdzi, że jest prorokiem, musi wiedzieć, no cóż, jak mogę zdecydować? Jak mogę wiedzieć, czy ta osoba jest, czy nie jest prorokiem Pana? Cóż, Księga Powtórzonego Prawa 13 jest pierwszym z dwóch fragmentów i to ją rozwija. Jeśli prorok lub ktoś, kto przepowiada przez sny, pojawi się wśród ciebie i ogłosi ci cudowny znak lub cud, a jeśli się spełni, no cóż, zatrzymajmy się na tym. Zasadniczo oznacza to, że osoba ta przewiduje coś niezwykłego, cudownego i to się spełnia.

Cóż, pomyślałbyś, no cóż, na pewno to wystarczy. Nie powiem nawet, że jest to konieczne, ale powiedzmy, okej, jest to konieczne, ale niewystarczające, ponieważ trzymanie się słowa Pana przez proroka również musi być jego częścią.

A zatem jeśli on powie, chodźmy za innymi bogami, bogami, których nie znaliście, i służmy im, cóż, to jest odpowiedź. To wyjaśnia. Nie wolno ci słuchać słów tego proroka lub marzyciela, bo Pan, twój Bóg, wystawia cię na próbę, aby się dowiedzieć, czy miłujesz Go, Pana, Boga swego, całym swoim sercem i całą swoją duszą.

Pan, Bóg twój, ma iść za tobą, a ty masz go przestrzegać, czcić, przestrzegać jego przykazań i być mu posłusznym, służyć mu i trzymać się go mocno. Ten prorok lub marzyciel musi zostać zabity, ponieważ głosił bunt przeciwko Panu, Bogu twojemu, który cię wyprowadził z Egiptu i wykupił cię z ziemi niewoli. Próbował odwrócić cię od drogi, którą Pan, Bóg twój, nakazał ci iść.

Musisz oczyścić zło spośród siebie. Czasownik tam jest dosłownie, musisz spalić zło spośród siebie. No dobrze, więc prorok lub marzyciel przepowiada coś i to się dzieje.

Ale potem mówi, podążajmy za innymi bogami. Hebrajskim idiomem jest „iść za”, a to idiom przymierza, i to jest ważne. Ponieważ idiom „iść za tym” jest czymś, co Izrael miał robić.

Mieli kroczyć za Panem. To idiom przymierza. Wasal kroczy za suwerenem.

I tak mamy to w liście o Hammurabim mówiącym, że dziesięciu królów idzie za Hammurabim z Babilonu. Oznacza to, że biorą od niego wskazówki. Podążają za jego przykładem.

On jest ich suwerenem, a oni jego wasalami. I tak, to bardzo przymierzowe idiomy.

Jest używane w ten sposób przez cały Stary Testament. A więc, jeśli mówisz o chodzeniu za innym Bogiem, to zasadniczo oznacza, że weźmiesz innego Boga za swojego króla, za swojego suwerena. A więc to jest zdrada.

To zdrada stanu. Jeśli Izrael się na to zgodzi, co się stanie? To przyniesie przekleństwa przymierza, co w rzeczywistości się dzieje, ponieważ kończą na czczeniu i chodzeniu za Baalem i innymi bogami. I tak, przekleństwa przymierza, sądy nadchodzą.

Ale ważne jest, aby zrozumieć, że ma to wiele wspólnego z formą królestwa. Forma królestwa pod przymierzem Mojżesza staje się państwem narodowym. I może pomóc wymyślenie analogii w tym miejscu.

Historycznie, na świecie, w nowoczesnym państwie narodowym, jeśli ktoś doradza zachowanie, które jest zdradą, obalenie króla, rządu, cokolwiek, oznacza to zniszczenie państwa, jakim jest. Oznacza to zniszczenie prawowitego przywództwa państwa, któremu Bóg pozwolił mieć taką władzę. Zazwyczaj historycznie narody karzą to śmiercią.

Chodzi o to, że gdyby zdrajcy pozwolono kontynuować podżeganie do buntu, zdrada doprowadziłaby do zniszczenia istniejącego porządku i jego obalenia. Więc nie można na to pozwolić. To właśnie mówi tutaj Pan.

Jeśli prorok nadejdzie i to zrobi, ludzie będą pod wrażeniem znaku zachwyty. Więc pomyślą, no cóż, ten facet musi być prawdziwy. I mówi, żeby iść za Baalem, więc zrobmy to.

To przyniesie klątwy. To przyniesie koniec królestwa. I dlatego, dla ich własnego dobra, radzi to.

Tak więc ten osąd ma jednak wiele wspólnego z formą królestwa, którą jest państwo narodowe. Formą królestwa jest teraz kościół. A kościół nie ma władzy nad życiem i śmiercią.

I tak, jest tu ogromna różnica. Spróbujemy to zilustrować, czytając to, co przeczytaliśmy w Galatów. Ponieważ w Galatów 1, Paweł mówi, no cóż, patrzcie, jeśli

nawet my lub anioł z nieba głosiłby inną ewangelię niż ta, którą wam głosiliśmy, niech będzie potępiony na wieki, przeklęty.

Niech będzie poza kościołem. Bóg go osądzi. My go nie uśmiercimy.

Jak już powiedzieliśmy, tak teraz mówię jeszcze raz: jeśli ktoś wam głosi ewangelię inną niż tę, którą przyjęliście, niech będzie potępiony na wieki. Tak więc formą królestwa, formą Starego Testamentu, jest państwo-naród. Wymaga kary śmierci.

Nowotestamentowa forma królestwa to kościół. Nie mamy kary śmierci. A jeśli ktoś pomyśli, cóż, co z Ananiaszem i Safirą? Cóż, to coś, co Pan zrobił, ponieważ skłamali Duchowi Świętemu, jak jasno stwierdza Piotr.

I tak Pan to robi, zamierza to zrobić. To może być również zawarte w ostrzeżeniu Pawła, że jeśli bierzesz udział w Wieczery Pańskiej niewłaściwie, bez wiary, to dlatego niektórzy z was zasnęli, co moim zdaniem oznacza, że umarli. Jeśli Bóg chce kogoś osądzić, to to robi.

Ale kościół nie ma mocy, aby to zrobić. I tak, kiedy Piotr ogłasza ten osąd, nie sprawia, że się to dzieje. On po prostu ogłasza jako prorok coś, co Pan zamierza teraz zrobić, i Pan to robi.

Tak więc forma królestwa determinuje formę sądu. To samo dotyczy formy wojny, jak wskazaliśmy. Formą wojny w Starym Przymierzu była wojna, walka z bronią i zabijanie ludzi.

I to miało związek z ustanowieniem państwa. Czasami było to związane z utrzymaniem państwa przed wrogami. Formą królestwa jest teraz kościół, więc nie rozwijamy królestwa Bożego bronią.

Historycznie, to jest problem z islamem, jeden z problemów. W pewnym sensie opiera się na modelu Starego Testamentu. Jeśli nie wierzysz, umierasz.

Jeśli się nie nawrócisz, umrzesz. Kościół nie jest formą królestwa Bożego, naprawdę, i dlatego kościół nie prowadzi wojny w ten sposób. Nasza walka nie jest przeciwko ciału i krwi, jak mówi Paweł.

Cóż, mówiliśmy o fundamencie przymierza historiografii i fundamencie przymierza prorocstwa. Istnieje również fundament przymierza w poezji, którą znajdujemy w Biblii. Tutaj używam kategorii opracowanych przez Hermanna Gunkela, niemieckiego uczonego z końca XIX i początku XX wieku.

Jako mała uwaga, Gunkel był bardzo błyskotliwym facetem. Przyjrzał się Psalmom i zaczął zdawać sobie sprawę, że niektóre Psalmy wyglądają bardzo podobnie pod względem elementów. Na tej podstawie zaproponował różne gatunki Psalmów.

I w większości przypadków uważam, że ma rację. Bardziej współczesna książka, która wykorzystuje jego kategorie, a która jest dość gunkelowska w swoim podejściu, to *Out of the Depths* Bernarda Andersona. Jedynym problemem z Gunkelem jest to, że jeśli chodzi o Psalmy, był on naprawdę bardzo liberalnym typem uczonego i w ogóle nie wierzył w proroctwa.

I tak, bierze on wszystkie Psalmy, które historycznie były uważane za Psalmy mesjańskie, jako Psalmy królewskie. To znaczy, że dotyczyły one tylko króla w Izraelu w tamtym czasie. A jeśli jakiś pisarz Nowego Testamentu, powiedzmy, używa Psalmu 110 jako Psalmu mesjańskiego i tak go nazywa, lub Psalmu 2, Hebrajczyków 1, mówi, wiesz, porównując słońce do aniołów, cóż, do którego z aniołów kiedykolwiek powiedział, jesteś moim synem, dziś cię zrodziłem, cytując Psalm 2:7. Cóż, tak właśnie myślał pisarz Hebrajczyków.

Ale to nie ma nic wspólnego z tym, co się naprawdę działo. Więc w tym sensie jest to bardzo nieduchowe spojrzenie na Psalmy i z pewnością nie wiara w proroctwa. Innym problemem Gunkela, żebyś wiedział, jest to, że były dwa duże wpływy na Gunkela pod względem sposobu, w jaki postrzegał literaturę.

Jednym z nich był Edward Norton, uczonek z końca XIX i początku XX wieku, zajmujący się światem hellenistycznym, grecko-rzymskim. A podejście Nortona polegało na stwierdzeniu, że tak naprawdę styl nie ma wiele wspólnego z autorstwem. Ma głównie związek z gatunkiem.

I tak, na starożytnym Bliskim Wschodzie, jest to wyraźnie potwierdzone. Ponieważ masz na przykład tradycję królewskiego pisania annałów w Asyrii. Możesz spojrzeć na królewskie annały oddalone od siebie o tysiąc lat.

Używają tych samych frazesów i tego samego stylu. Można powiedzieć, że napisała je ta sama osoba. Ale wiemy, że to nieprawda.

Starożytny świat był inny. W naszym świecie cenimy indywidualność, wyobraźnię i nowość. U nich tak nie było.

Więc ten wpływ pojawił się w Psalmach. Gunkel mówi, że mamy tutaj Psalmy, które są tego samego gatunku. Mogą być autorstwa różnych autorów, ale to ten sam gatunek.

Każdy prawdopodobnie mógłby skomponować hymn, bardzo prostą formę. Wezwanie do chwalenia Boga lub jakiegoś Boga, powód, dla którego to robisz, i wznawiasz wezwanie. ABA jest bardzo proste.

Więc mówię, że każdy mógłby skomponować jeden. Może nie każdy mógłby skomponować dobry jeden, ale gatunek był. Każdy mógł to zrobić.

I tak, to dobrze. Jeśli chodzi o Genesis, to był pod dużym wpływem braci Grimm w Niemczech, którzy zbierali baśnie, legendy i sagi ze średniowiecza, niemieckie i inne opowieści. I tak oto spojrział na Genesis w tym świetle.

Powiedział, że te patriarchalne opowieści, Abraham, Izaak, Jakub i cała reszta, to tylko historie opowiadane przy ognisku. To legendy i sagi. Kto wie, czy jest w nich choć ziarno prawdy.

Tak bardzo destrukcyjne dla historyczności Genesis. Więc to jest mieszana rzecz z Gunkelem. Ale kiedy dochodzisz do Psalmów, rozwinął kilka dobrych kategorii.

I tak używamy ich tutaj, ponieważ niektóre z nich dotyczą zwierzchnika. Hymny, psalmy intronizacyjne, jak się je nazywa.

To inna sprawa. Nie chodzi o to, że Jahwe zostaje królem. Nie zostaje intronizowany.

On jest królem. Ale tak czy inaczej, psalmy o Bogu na tronie. Psalmy królewskie lub powiedzielibyśmy psalmy mesjańskie, ale one też są królewskie.

Myślę, że Psalm 2, na przykład, prawdopodobnie został skomponowany. Zaproponowano, że Psalm 2 został skomponowany na okazję wstąpienia Salomona na tron. To z pewnością ma sens.

Ale to tylko zapowiedź prawdziwego syna, o którym Pan mówi, że jesteś moim synem, dziś cię zrodziłem. Więc kiedy mówi to Salomonowi, jeśli to jest właściwe ujęcie Psalmu 2, to jest to synostwo adopcyjne. To jest to, co jest obiecane w 2 Samuela 7, przymierzu Dawidowym, jak zobaczymy.

Kiedy ostatecznie wypełni się w Chrystusie, Hebrajczyków 1, widzisz to, to jest prawdziwa sprawa. On naprawdę spłodził tego syna. Psalmy historii zbawienia przeglądają zbawcze dzieło Pana w historii Izraela.

Cóż, jest też poezja, która ma związek z życiem wasala pod zwierzchnikiem. I tak, są pieśni o Syjonie i pieśni, lamenty wspólnotowe. Lamenty są, gdy wspólnota lub jednostka, jedno lub drugie, doświadcza trudności, ataków, niesprawiedliwego ucisku lub czegokolwiek innego.

I tak, osoba woła do Pana o pomoc. A potem Pan i zwykle jest też ślubowanie, że jeśli mnie wybawisz, pomóż mi, to zrobię to, wiesz, cokolwiek, złożę ofiary, cokolwiek. Nie żeby Pan tego potrzebował, ale to jest, wiesz, osoba jest zmotywowana, żeby podziękować Bogu w jakiś sposób.

Psalmy ufności w Pana, indywidualne dziękczynienia itd. Inne rodzaje wierszy, w tym wiersze mądrościowe i wiersze liturgiczne. Cóż, wspomnieliśmy o wierszach mądrościowych, więc to może wygodnie doprowadzić nas do fundamentu przymierza mądrości, co oznacza, że mądrość Boga, która może pomóc komuś, wynika z objawienia przymierza, które jest mu dane, w którym wiesz coś o Nim i możesz wiedzieć coś o tym, jak się z Nim odnosić.

I jedną z części dotyczących odnoszenia się do niego jest oczywiście strach przed nim w sensie, o którym mówiliśmy. Nie strach przed nim, ale oddawanie mu należnej czci. Nawet Asyryjczycy używają swojego Palahu w języku asyryjskim, to strach.

Asyryjscy królowie twierdziliby, że Aszur wybrał mnie, abym był jego bojaźliwym, tj. jego czcicielem. Nie, że się go boję, chociaż ty masz przed nim właściwy strach, ale go czcisz. Rozumiesz, że jest różnica między nim a tobą.

To jest właśnie bojaźń Boża. To jest początek mądrości, jak nam powiedziano. Mojżesz, mówiąc o przymierzowym objawieniu Pana, mianowicie o prawach, przestrzegali ich uważnie.

To pokaże twoją mądrość i zrozumienie narodom, które usłyszą o wszystkich tych dekreтах i powiedzą, z pewnością ten wielki naród jest mądrym i wyrozumiałym ludem. Nie do końca, że Izrael miał być siłą misyjną na świecie, ale przynajmniej Izrael miał dobrze reprezentować Pana przez posłuszeństwo mądrym prawom, które im dał. I oczywiście, nie udało im się tego zrobić.

To znowu prowadziło do pedagogicznej natury prawa, pokazując, że nie mogli tego zrobić. Cóż, dla nas oczywiście, ale w nowym przymierzu, układ jest lepszy, ponieważ mamy objawienie Chrystusa i mamy objawienie Ducha Chrystusa w nas. I tak, Paweł może napisać, moim celem jest, aby byli zachęcani w sercu i zjednoczeni w miłości, aby mogli mieć pełne bogactwo całkowitego zrozumienia, aby mogli poznać tajemnicę Boga, mianowicie Chrystusa, w którym są ukryte wszystkie skarby mądrości i wiedzy.

I tak stał się wszystkim dla nas. A jeśli chodzi o posługę kościoła, to znaczy, że ty i ja, mając Ducha w sobie, mamy błogosławieństwo bycia w stanie otrzymać mądrość przekazaną nam przez Pana. Duch może nas prowadzić do całej prawdy.

Potrafimy zrozumieć, co jest prawdą. On może nam przypominać o rzeczach z pism. On może nas po prostu motywować, a nawet poruszać, jak przepowiedział Ezechiel

36, 27: Włożę w was mojego Ducha w pewnej przyszłej dacie, kiedyś po wygnaniu, i poruszę was, abyście przestrzegali moich praw i dekretów.

To wszystko jest bardzo dobre. To jest wspaniałe. To coś, czego nie mieli pod starym przymierzem, ponieważ to jest przepowiedziane jako przyszłość w Ezechielu 36, kiedy byli pod starym przymierzem, Ezechiel 36:27.

Ale także w kościele, jednemu jest dana przez Ducha wiadomość mądrości, a drugiemu wiadomość wiedzy za pomocą tego samego Ducha. W kościele dzisiaj te terminy, wiadomość mądrości i wiadomość wiedzy, są najczęściej używanymi słowami wiedzy lub słowami mądrości. I znowu, dla tych, którzy rozumieją i akceptują, że Duch Święty nadal czyni te rzeczy w kościele, a ty się z tym nie zgadzasz, to w porządku.

Jeśli twoja teologia to wyklucza, uważam, że to błąd. Ale mam nadzieję, że to nie oznacza, że narażasz prezentację tutaj. Ale powiedzmy, że to z pewnością było prawdą we wczesnym kościele, przynajmniej.

Więc co to by było? Myślę, że słowo wiedzy może być objawieniem wiedzy przez proroka w kościele na temat czegoś, co może pomóc komuś, kto wie, może nawet ujawnić grzech i doprowadzić do pokuty. Słowo mądrości, przypuszczam, byłoby czymś w rodzaju słowa przewodnictwa. To byłoby to, co Pan chciałby, abyś zrobił.

Więc czy potraktujesz to jako coś, co nadal się dzieje dzisiaj, czy jako coś z wczesnego kościoła, to jest moje najlepsze zrozumienie tego. To może być miła uwaga na zakończenie tego wykładu, ponieważ jest to naprawdę część cudownej dynamiki nowego przymierza, i to jest coś, na co będziemy patrzeć. Ale to jest inicjowane. Jest to spowodowane przez wielkiego Dawida, większego syna wielkiego Dawida, który jest prawdziwym wielkim Dawidem, jeśli wolisz.

Ukochany, co oznacza termin Dawid, i przyjrzymy się temu. Ale przyjrzymy się przymierzem Dawidowemu, zanim przejdziemy do tego ostatniego i największego przymierza.

To dr Jeffrey Niehaus w swoim nauczaniu o teologii biblijnej. To sesja 7 na temat Przymierza Mojżeszowego, część 2.